

i Ægteskabssager ændret. Da Retsplejelovens § 467 med Hensyn til offentlig Gengivelse af Forhandlingerne i Sager om Umyndiggørelse eller Lavværgemaal henviser til § 455, maa det vistnok antages, at Reglerne herom samtidig blev forandrede. Dette var imidlertid ikke tilsigtet, idet det tværtimod har været Meningen, at den oprindelige Regel i § 455 stadig skulde være gældende i Sager om Umyndiggørelse og Lavværgemaal. For at give dette Udtryk i Loven stiller man i Overensstemmelse med Indstilling fra Retsplejeudvalget nærværende Forslag. Bøden foreslaas forhøjet til 200—10 000 Kr., jfr. Bemærkningerne ovenfor til §§ 11 og 133.

Til §§ 76—83, 93, 95 og 96.

(Retsplejelovens §§ 480, 503, 507, 516, 519, 524, 526, 527, 600, 602 og 604).
(Lovforslag 1923—24 §§ 31—33, 46, 48 og 49).

Ved Retsplejelovens §§ 480 og 600, jfr. § 17, sidste Stykke, tillagdes der Politimestrene Myndighed til i Købstæderne og Handelspladserne at foretage Udlæg og Udpantning i Lighed med den Myndighed, der allerede ved § 5 i Udpantningsloven af 29. Marts 1873 var tillagt Sognefogderne paa Landet.

Dette skete for at lette Dommerne og deres Kontorpersonale i deres Arbejde, idet man gik ud fra, at dette vilde være forholdsvist meget større end den til Politimestrene henlagte Virksomhed. Denne Forudsætning har imidlertid efter de siden Retsplejelovens Ikrafttræden indvundne Erfaringer vist sig ikke at være rigtig, hvortil kommer, at den nedenfor til §§ 115 m. fl. omtalte videre Gennemførelse af Anklageprincippet yderligere vil forøge Politimestrenes Arbejde. Da tilmed Dommerne gennemgaaende er bedre udrustede med Medhjælp end Politimestrene, og da Delingen af den her omhandlede Gren af Fogedvirksomheden mellem Dommerne og Politimestrene gør Sagernes Ekspedition langsommere og mere omstændelig, mener Justitsministeriet at burde foreslaa, at man vender tilbage til den før Retsplejeloven — og for øvrigt ogsaa ifølge Retsplejeloven af 1909 — gældende Ordning, hvorefter Fogedvirksomheden i Købstæderne som Helhed henhører under Dommeren.

Det bemærkes, at Arbejdet med Skatteudpantninger maa antages at være blevet formindsket i væsentlig Grad ved Ansættelsen af kommunale „Pantefogder“, jfr. Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 47 og nu

Lov Nr. 91 af 1. April 1925, og at der i Retsplejelovens § 45, jfr. Lov Nr. 737 af 22. December 1920, § 2, haves en tilsvarende Adgang for Dommerne, som ifølge Lov Nr. 325 af 3. Juni 1919 § 20 blev hjemlet for Politimestrene, til at faa Personer, der ikke er juridisk uddannede, bemyndigede til at udføre de her omhandlede Fogedforretninger.

Grænsen for Sognefogdernes Myndighed, jfr. §§ 480 og 600, foreslaas forhøjet fra 100 Kr. til 400 Kr., jfr. Rigsdagstidende 1924—25, Tillæg B, Spalte 1439.

Til §§ 84 og 97.

(Retsplejelovens §§ 533 og 605).

Forslagene, mod hvilke Retsplejeudvalget intet har haft at erindre, tilsigter at tydeliggøre de noget ubestemte Udtryk „skridt til Tvangsauktion“ og „skride til Realisation“, saaledes at det fastslaas, at det ifølge § 533, 2det Stykke er selve Tvangsauktionen, der skal være afholdt inden de 12 Uger, medens Skridt til Auktionens Forberedelse ikke er tilstrækkelige, og at det ifølge § 605 ikke er saadanne Skridt, men kun selve Auktionens Afholdelse, der ikke maa foregaa førend efter de 4 Uger. Med Hensyn til § 533 henvises til Ugeskrift for Retsvæsen, 1921, A, Side 876, og 1923, A, Side 761 og med Hensyn til § 605 om Udpantning henvises til de tydelige Udtryk i den tilsvarende Bestemmelse om Udlæg i § 542, 2det Stykke.

Til §§ 85, 87—89, 90, 1ste Del og 91.

(Retsplejelovens §§ 555, 581, 591, 592, 593, 1ste Stykke, og 595).
(Lovforslag 1923—24, §§ 39—44).

Forslagene vedrørende §§ 555 og 581, som gaar ud paa at henlægge Afgørelsen af Tvistemaal om Fordelingen af Auktionsprovenuet fra de almindelige Domstole til Fogeden, der foretager Auktionen, stilles, fordi man finder, at den ved Retsplejeloven indførte Ordning, hvorefter Fogeden, naar hans Mægling ikke lykkes, skal henvises saadanne Tvistemaal til Afgørelse ved almindelig Rettergang, ikke betegner noget Fremskridt i Forhold til den tidligere Ordning, se Auktionsloven af 9. April 1891 §§ 15 og 41. Den medfører forøget Bekostning og Ujævnhed for Parterne og i mange Tilfælde Sagsanlæg ved forskellige Jurisdiktioner — hvorved bemærkes, at der i Retsplejeloven ikke er truffet nogen Bestemmelse om, at de fornødne Retssager kan anlægges paa det Sted, hvor Auk-